

§ 9, hvori Kommissionens Sammensætning er omtalt. Det har jo været et staaende Stridsspørgsmaal mellem Tingene, om Kommissionen skulde bestaa af en af Kongen udvalgt Formand og nogle Medlemmer, som vare valgte for visse Aar, eller om alle Medlemmer skulde være valgte af Ministeriet paa visse Aar, saa der blandt disse blev bestiftet en til Formand. Paa dette Punkt har Landstingets Medlemmer og Højres Medlemmer af Folketinget højet sig for, den modsatte Side, idet vi ere gaaede ind paa at frasalde Fordringen om, at der skulde udnævnes en kongevalgt Formand, som altsaa fik fast Embedsstilling som andre Embedsmænd. Naar jeg siger, at vi derved have bragt et Offer, mener jeg dermed, at det efter vor Mening vilde have været langt hensigtsmæssigere, om Landstingets Affattelse var bleven fulgt; thi den Mand, der skal staa i Spidsen for Patentkommissionen, bør kunne betragte det som en Livsopgave og bør være knyttet saaledes til den Stilling, at han ikke har nogen særlig Anledning til at ønske at komme bort derfra til en bedre. Da det imidlertid ikke kunde opnaas, have vi maattet bøje os. Jeg skal i Forbindelse dermed bemærke, at det end ikke lykkedes os at gennemføre Landstingets Affattelse under den Forudsætning, at den Embedsmand eller Bestillingsmand, der hedder Registrator for Varemærker, blev affastet ved kommende Lejlighed og hans Forretninger henlagte under Formanden for Patentkommissionen, et Arrangement, hvorved der vilde kunne indvindes en Besparelse af mellem 3 og 4000 Kr. for Statskassen. Men end ikke det Forsøg, der ad den Vej er gjort paa at opnaa efter nogen Tids Forløb at faa Formanden kongelig udnævnt, lykkedes. Vi have altsaa maattet henstille det til kommende Tidens Overvejelse, navnlig naar det ses, hvilket Omfang Forretningerne for Patentkommissionens Formand vil faa, at søge at skaffe ham kongelig Udnævnelse eventuelt i Forbindelse med, at Forretningerne, som paahvile Registratoren af Varemærker, overdrages til ham. Jeg vilde ønske, at jeg kunde have sluttet med at sige, at det var den eneste Indrømmelse, vi have gjort; thi jeg tror, at vi med denne Indrømmelse efter Sagens Bestaenhed fuldt tilstrækkeligt have betalt Indrømmelsen fra Folketingets Side med Hensyn til Patenternes Varighed. Men desværre have vi ogsaa paa et andet Punkt maattet gøre en Indrømmelse, som jeg meget beklager, og det er denne, at Afgiften for Patenterne er sat op til en Højde, som det forekommer mig og mine Menings-

fæller at være meget urimelig. Det ærede Ting vil maaske erindre, at Landstingets Vedtagelse gif ud paa, at der i alt for de 15 Aar, i hvilket Patenterne skulde være, skulde betales en Afgift, som løb op til en samlet Sum af 1380 Kr. Det var allerede rigeligt nok, og dog var det første Aar afgiftsfrit, idet man mente, at det var rimeligt, at der i det første Aar vilde være Udgifter til Forundersøgelser og hvad dertil hører, og at Patenthaveren desuden ikke i det Aar vilde kunne vente at have nogen Indtægt af sit Patent, saa at han derfor skulde være fri for Afgift. Vi have imidlertid paa disse to Punkter maattet bøje os, og vi foreslaa derfor i Forening med den modsatte Side af Tingene at vedtage, at der ogsaa i det første Aar gives en Afgift, som sættes til 25 Kr. Men derefter har man delt det i 3-aarige Klasser, saaledes, at Stigning skal finde Sted efter hvert 3-Aars Forløb, og at der i de første 3 Aar skal betales en Afgift af 25 Kr. aarlig; derefter bliver den i de næste 3 Aar fordoblet til 50 Kr., i de følgende 3 Aar atter fordoblet til 100 Kr., derefter endnu en Gang fordoblet til 200 Kr. i de følgende 3 Aar, og endelig i de 3 sidste 3-Aar skal Afgiften være 300 Kr. aarlig. Dermed er den samlede Afgift for disse 15 Aar kommen op til 2,025 Kr. Vi anse denne Afgift for at være ganske usforholdsmæssig høj. Den er mere end dobbelt saa stor som den Afgift, der svares af Patenterne i Sverige, Norge og Sjevts, og den er omtrent $\frac{2}{3}$ af den Afgift, der svares i England for hele det britiske Rige. Ærede Medlemmer ville altsaa se, at vi ere komne meget højt op, og at vi vistnok ikke udmærke os paa en fordelagtig Maade mellem andre Nationer ved den høje Afgift, vi saaledes have sat. Imidlertid har det dog været nogen Trøst for os, at Byrden i Særdeleshed vil være følelig i de sidste 3 Aar. Naar altsaa et Patent har været i 12 Aar, have vi ræsonneret som saa, at naar det er gaaet saa godt, at der er Grund for vedkommende til at bevare Patentet endnu 3 Aar, tør det antages, at han vil kunne bære den store Afgift af disse 300 Kr. i de sidste tre Aar. Mener han ikke at kunne gøre det, staar det ham jo frit for at opgive Patentet, idet det kommer til at ophøre, naar han ikke betaler Afgiften. Jeg tror saaledes at kunne og burde anbefale det høje Ting at vise den samme Resignation, som Udvalgets Flertal har maattet vise i den Henseende, idet jeg altsaa anbefaler at vedtage de Ændringsforslag, som findes anførte i Betænkningen, til det af Landstinget vedtagne Forslag.